

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: Udrag fra MORGEN I NEMI

Citation: Bødtcher, Ludvig: "Samlede Digte", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN, 1940, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-idm140312758817584/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Den speiler sig med omvendt Taarn og Tag
Og vover ej et Aandedrag fra Landet;
Thi see! det mindste Suk, som stiger,
Fordunkler Spejlet – Synet viger. – –

Den svale Morgen vinker aarle Livet,
Før Dagen svækker med sin dorske Hede.
Jeg øjner Fiskeren i Krattet dybt dernede,
Han synger alt om Elskov glad
Og skyder Baaden ud fra Sivet
Og flyder hen ad Søen som et Blad;
Histovre ved den anden Breddes,
Hvor Hytten staaer blandt Figentræer og Ranker,
Han styrer snildt sin lille Baad med Flid;
Der svælgede Tiber i gammel Tid,
Lod bygge sig et Skib af gyldne Planker,
Indlagt med Elfenbeen og ædle Stene,
Og om den høje Mast og Stang
Gik kunstigt Vinens lyse Hang,
Mens sjeldne Fugle sang i Busk og Grene.
Fra Jorden svandt de gamle Minder,
Og Skibet sank til Søens dybe Grund
Med al sin Pragt, med Guder og Gudinder!
Men Sagnet lever fort i Bondens Mund,
Og fattig Fisker kaster her sit Anker;
Thi Karpen søger i den fede Grund
Sin Næring nu iblandt de gyldne Planker,
Og Aalen skyder langsomt sig med Lyst
Henover Venus' runde Marmorbryst. –

Nær ved Søen faldt et Skud, –
Det var Jægeren, den raske,

Som i Træet sendte Bud,
Og stak Fuglen i sin Taske;
Ved Dianas sjunkne Bølg,
Hvor endnu Ruinen staaer tilbage,
Lader han sin Bøsse atter rolig; –
Ak! var det i gamle Dage,
Snart han havde Jagten glemt,
Stod bag Træet, skjult og ene,
Stirred gjennem Blad og Grene,
Bævende og sødtbcklemt; –
Nu i Revnen af de skjøre Mure
Uglen med sin kolde Klogskab boer;
Nyttig Ploven skjær sin dybe Fure
I den altarhellige, den kydske Jord –
Der er ingen hemmelige Spor,
Ingen Nympher mere at belure. –

See, hvor den hyide Dunst sig hæver,
En Datter af det kolde Morgengry,
Blødt former den sig til en Sky,
Som højt mod Monte Cavos Spidse svæver;
Og mens Livet smiler lyst og broget
Ned til Dalens morgenfriske Søn,
Stakkels Munk maa eensom læse Bøn,
Højt paa Bjerget – hen i Tuaget! –

Solen straalr stedse mere mægtig,
Hvilket Syn at skue fra vor Klint!
Hvor sig Dalen breder rlig og prægtig
Som en tavlet, frugtbar Labyrinth!
Paradisiske Natur!
Se og Dal og runde Klippemuur,